

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 491/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. B. F., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 2640/2011 a takto

r o z h o d o l:

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. septembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1,

čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a tiež porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 2640/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“).

2. Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka (oprávnená, pozn.) osobitne podaným návrhom požiadala zvoleného súdneho exekútora o vykonanie exekúcie. Zvolený súdny exekútor postupujúc podľa procesnej úpravy obsiahnutej v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) následne požiadal okresný súd o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, o ktorej okresný súd nerozhodol/nemal rozhodnúť do doby podania sťažnosti ústavnému súdu. Okresný súd „... *žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdny exekútorom, prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosť zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe (legálne a ústavne súladným spôsobom). ... sťažovateľ poukazuje na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá definuje dobu určenú na prijatie rozhodnutia..., pričom prekročenie tejto doby je nutné s ohľadom na ochranu ľudských práv a slobôd kvalifikovať ako porušenie zákona.*“. Vzhľadom na podľa tvrdenia sťažovateľky neodôvodnenú nečinnosť a neefektívny postup okresného súdu podala opakovane viacero žiadostí a výzvy na stav konania vrátane podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“) kvalifikovanej sťažnosti na prietahy z 23. novembra 2010 a 25. mája 2011 k rukám predsedu okresného súdu. V ostatnom sa z dôvodu pretrvávajúceho stavu porušovania svojich už označených práv obrátila na ústavný súd.

3. Uvedeným postupom okresného súdu malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu a tiež k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru upravujúcich zákaz diskriminácie.

4. V petite sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že postupom okresného súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 2640/2011 boli porušené ňou označené práva, a aby okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľka sa zároveň domáha, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

8. Sťažovateľka koncentruje svoju argumentáciu na skutočnosť, že do podania ústavnej sťažnosti nebolo okresným súdom v napadnutom konaní rozhodnuté o udelení/zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zvolenému súdnemu exekútorovi na výkon exekúcie proti povinným, a uvádza, že „*V tomto prípade vec stagnuje, resp. vo veci je súd neefektívny a nesústredený vo svojej činnosti po dobu 9 mesiacov.*“. Dôsledkom tohto postupu okresného súdu v napadnutom konaní je/malo byť porušenie jej základných práv, a to práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom od porušenia týchto práv odvodzuje porušenie ďalších označených práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 46 ods. 1 ústavy...

9. V rozpore s argumentáciou sťažovateľky boli zistenia ústavného súdu. Dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil, že v napadnutom konaní okresný súd rozhodol, a to v čase pred podaním ústavnej sťažnosti sťažovateľkou. Okresný súd svojím uznesením č. k. 9 Er 2640/2011-20 z 21. marca 2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na výkon exekúcie. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie sťažovateľky rozhodol

svojím uznesením č. k. 3 CoE 159/2012-28 z 20. júna 2012 o potvrdení prvostupňového rozhodnutia. V ostatnom okresný súd uznesením č. k. 9 Er 2640/2011-33 z 24. augusta 2012 rozhodol o zastavení exekučného konania. Z uvedených zistení teda vyplýva, že v čase, keď sťažovateľka podala ústavnému súdu sťažnosť, v ktorej namietala, že „*Porušovateľ doposiaľ neuskutočnil žiadne účinné a efektívne riadiace opatrenia na odstránenie porušovania práv sťažovateľa a to napriek tomu, že sťažovateľ adresoval porušovateľovi rad žiadostí, výziev a sťažností.*“, bolo napadnuté konanie vedené okresným súdom ukončené, resp. bolo v ňom rozhodnuté vo vzťahu k ňou zvolenému súdnemu exekútorovi, ktorého žiadosť o udelenie poverenia na výkon exekúcie súd zamietol.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

11. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je teda to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo.

12. V okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľka namietala prietahy v exekučnom konaní okresného súdu, ktorý v okamihu podania sťažnosti ústavnému súdu v merite veci dávno rozhodol. Sťažovateľka teda v konaní pred ústavným súdom namietala prietahy v už právoplatne skončenom konaní. Rozhodnutiami okresného súdu v sťažovateľkou

napadnutom exekučnom konaní nepochybne došlo k odstráneniu stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádzala, a odstránenie stavu právnej neistoty je tým meritórnym dôsledkom tak samotného konania ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v nadväznosti na čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj využitia účinného prostriedku nápravy podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch. Z toho vyplýva, že okresný súd v čase podania sťažnosti, resp. v čase rozhodovania ústavného súdu už nemohol porušovať sťažovateľkou označené práva.

13. Ústavný súd k dôvodom odmietnutia sťažnosti už iba dodáva, že napriek tomu, že sťažovateľka disponuje kvalifikovaným právnym zastúpením (advokátom), nedodrжала ani zákonom ustanovené podmienky (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a okrem samotnej sťažnosti nepredložila žiadne písomné dôkazy, na ktoré sa odvoláva na prvej strane sťažnosti, napr. jej žiadosti, výzvy a sťažnosti (pozri stranu 11 sťažnosti sťažovateľky).

14. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti rozhodovaním o ďalších ňou uplatnených procesných návrhoch sa už ústavný súd nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich sa stalo bezpredmetným.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2012